

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 11803

гр. София, 25.03.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав, в
закрито заседание на 25.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

като разгледа дело номер **3582** по описа за **2026** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 172, ал. 5 и ал. 6 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на Д. В. К. от [населено място], подадена чрез адв. С. К., срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 286 от 17.02.2026 г. на младши автоконтрольор в 03 група, 03 сектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. з) аа) от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) на водач превишил максимално разрешената скорост в населено място над 40 км/ч – до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 1 месеца.
Жалбоподателят излага твърдения за незаконосъобразност на оспорената заповед. В жалбата е обективизирано и искане за спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на ЗППАМ.

В искането за спиране жалбоподателят сочи, че предварителното изпълнение ще му причини значителни и трудно поправими вреди. Твърди, че СУМПС – а му е необходим, за да изпълнява служебните си задължения, както и за да полага грижи за двете му малолетни деца, които имат нужда и потребност да посещават детски градини и извънкласни дейности, а в зимния период се налага и да посещават и медицински заведения. Към искането не се представят доказателства във връзка с твърденията, обосноваващи искането за спиране.

Прави искане съдът да спре предварителното изпълнение на оспорената заповед.

Ответникът, при изпращане на административната преписка, не е изразил становище по искането за спиране.

Административен съд - София-град, III отделение, 66-ти състав, като се запозна с доводите на жалбоподателя и доказателствата по делото, намира следното от фактическа и правна страна:

Искането за спиране е направено от надлежна страна - адресат на оспорения административен акт, поради което е процесуално допустимо.

Разгледано по същество, същото е неоснователно.

С обжалваната заповед на основание чл. 171, т. 1, б. з) аа) от ЗДвП по отношение на Д. В. К. е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 1 месеца“ за това, че на 22.09.2025 г., около 16:37 ч., в [населено място] по [улица]в посока от Околовръстен път към [улица]управлява лек автомобил Ф. с рег. [рег.номер на МПС], като ползвател на автомобила, и се движи с превишена скорост 91 км/ч след приспадане на толеранс от 3%, при ограничение за населено място от 50 км/ч.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед, а подадената жалба не спира изпълнението на приложената административна мярка (чл. 172, ал. 6 от ЗДвП). Според чл. 166, ал. 4 от АПК допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2, а именно - при всяко положение на делото до влизането в сила на решението, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда. За разлика от случаите, в които административният орган с разпореждане допуска предварително изпълнение на издадения от него административен акт, след като прецени, че са налице предпоставките чл. 60, ал. 1 от АПК, в хипотезите по чл. 166, ал. 4 от АПК законодателят презюмира наличието на един или повече от тези критерии, в чиято защита изключва суспензивния ефект на оспорването по чл. 166, ал. 1 от АПК и позволява незабавното изпълнение на акта. Доколкото специалният ЗДвП не регламентира основанията, при които съдът може да спре незабавното изпълнение на заповед по чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, приложими са общите такива по чл. 166, ал. 4 вр. ал. 2 от АПК. Предпоставките са нови факти и обстоятелства, поради които самото предварително изпълнение би могло да причини значителна или труднопоправима вреда на оспорващия. Т.е. преценката на съда е върху променените последици от постановеното от закона предварително изпълнение. Доказателствената тежест за тези нови факти и обстоятелства и въздействието им върху правната сфера на адресата на акта е на молителя.

В случая не е доказано както наличието на нови обстоятелства, така и настъпването на значителни или трудно поправими вреди по смисъла на чл. 166, ал. 2 от АПК. В случая жалбоподателят сочи като вреди невъзможността да изпълнява служебните си задължения, както и затруднения в грижите за двете му малолетни деца.

Съдът приема, че изложените доводи не обосновават наличие на значителна или трудно поправима вреда по смисъла на чл. 166, ал. 2 от АПК.

На първо място, твърденията за неблагоприятни последици в служебната сфера на жалбоподателят не са конкретизирани, а и следва да се посочи, че същите представляват обичайни и предвидими последици от прилагането на мярката по чл. 171, т. 1 от ЗДвП. Самият закон предвижда временно ограничаване на правото да се управлява МПС в защита на особено важен обществен интерес – безопасността на движението по пътищата. В този смисъл всяко лице, спрямо което се прилага подобна мярка, би могло да претърпи затруднения в професионален план. Това обстоятелство само по себе си не е достатъчно да обоснове спиране на предварителното изпълнение.

По отношение на доводите за грижите към двете му малолетни деца, съдът намира, че макар същите да са житейски разбираеми, те също представляват обичайни неудобства, произтичащи от ограничението за управление на МПС. Не са ангажирани доказателства, че жалбоподателят е единственото лице, което може да осигурява транспорт на децата, нито че липсват алтернативни възможности за придвижване – обществен транспорт или съдействие от други членове на

семейството.

От друга страна в случая не са налице и нови обстоятелства по смисъла на чл. 166, ал. 2, изр. последно АПК, за да се спре изпълнението на акта. Посочената разпоредба изисква сочените обстоятелства да са нови – т.е. да са настъпили след издаване на административния акт и да променят съществено преценката за необходимостта от предварителното му изпълнение.

Предвид изложеното съдът намира, че жалбоподателят не е доказал настъпването на значителни или трудно поправими вреди от предварителното изпълнение на оспорената заповед, поради което искането за спиране следва да бъде отхвърлено.

По изложените съображения и на основание чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от АПК Административен съд София - град, III отделение, 66-ти състав

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ искането на Д. В. К. от [населено място], чрез адв. С. К., срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 286 от 17.02.2026 г. на младши автоконтрольор в 03 група, 03 сектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му.

Препис от определението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: